

[Ejnar Kjær.]

har nægtet at modtage det, i det andet Tilfælde er der Tale om, at der foreligger Arbejdsmuligheder, som de enkelte Arbejdere ikke udnytter, og hvis det er Tilfældet, maa man lukke for Understøttelsen.

Det ærede Medlem Hr. Rager siger, at han ikke kender Forholdene paa Landet saa nøje. Efter de Taler, det ærede Medlem har holdt herinde om hele dette Spørgsmaal, fristes jeg til at sige, at det maaske ikke var nødvendigt, at han var fremkommet med denne sidste Bemærkning. Blandt andet, fordi han ikke kender Tilfældene tilstrækkeligt godt, var hans Stilling over for den Udtalelse af Landstingsmand Gudik Gudiksen, som jeg citerede forleden Dag, saa valen. Vi kunde ikke paa nogen Maade faa det ærede Medlem til at erklære sig om, hvorvidt han var enig i denne Udtalelse, eller han mente, som den højtærede Socialminister sagde, at det var blot og bar Agitation, men Sagen er, hvad Landstingsmand Gudiksen's Udtalelser angaar, den, at han for en væsentlig Del har Ret; og det vil mange baade inden for og uden for mit Parti ud over Landet kunne bekræfte.

Jeg tager et enkelt af de Eksempler, han nævnte. En Karl siger sin Plads op i August eller September, eller hvornaar det er, til Fraflytning til 1. November. Hans Husbond søger en anden Karl og faar en saadan, og naar November kommer, etablerer den førstnævnte Karl sig i en nærliggende Stationsby eller Købstad som løs Arbejder og hæver som saadan sin Arbejdsløshedsunderstøttelse. Der kommer en anden Karl i hans Sted. Hans Plads fra før bliver optaget, men alligevel, et eller andet Sted ude over Landet bliver der paa Grund af hans Rejse ind til Byen en tom Plads. Man kan sige, at det er et enkelt Tilfælde, men jeg tør forsikre, at det er et Tilfælde, som gentager sig Gang efter Gang, og det er de mange Tilfælde af den Art, der er den væsentligste Aarsag til, at man i Øjeblikket ude paa Landet mangler Arbejdskraft samtidig med, at en saadan er ledig i Byerne og Stationsbyerne.

Det er for at komme dette Misforhold til Livs, at vi har stillet vort Ændringsforslag. Man siger fra forskellig Side om det, at det kan vanskeligt praktiseres, eller jeg ved ikke, hvad man finder paa at sige. Det hele er nu adskilligt simplere, end man søger at gøre det til. Vi er nemlig mange, der er af den Opfattelse, at der eksisterer et Misforhold mellem den ledige Arbejdskraft og det ledige Arbejde. Det, vi ønsker, er, at Forholdene nu og siden under-

søges, med andre Ord gøres til Genstand for periodiske Undersøgelser. Jeg tillader mig at spørge, om nogen kan have noget fornøftigt at indvende imod en saadan Undersøgelse. Jeg spørger ganske særligt dem, der til enhver Tid kræver, at man skal skabe Tillid til Sociallovgivningen: Kan de Herrer have noget imod vort Forslag? Hvis det gennem en saadan Undersøgelse viser sig, at der er Arbejde i større Mængde, som man ikke kan faa Hjælp til at udføre, og der samtidig gaar ledige Arbejdere, som er i Stand til at udføre dette Arbejde, spørger jeg: Er man saa ikke enig i, at disse Arbejdere skal drages bort fra Understøttelsen over i Produktionen? Hvis man er enig i dette, spørger jeg atter: Hvorfor vil man saa ikke gaa ind i en Realitetsforhandling om dette Spørgsmaal? Hvorfor ikke træffe Lovgivningsforanstaltninger derimod?

Det Forslag, vi har stillet, og som vi for øvrigt har stillet før, er ikke paa nogen Maade at opfatte som et Ultimatum. Om det bliver dette eller et andet lignende, der kan virke i samme Retning, der vedtages, er ikke afgørende for os. Det afgørende er, at Forholdene ændres, og det ønsker vi ikke alene for Samfundets, men ogsaa for de arbejdsløses Skyld.

Ordføreren (Einer-Jensen): Maa jeg i Anledning af de Bemærkninger, der er fremkommet fra Landbrugets Repræsentanter, gøre opmærksom paa, at i Henhold til gældende Lov har vi en Arbejdsanvisning, og at det navnlig er Venstre, der har ført an og har været Fader til denne Lovgivning om Arbejdsanvisningen. Enhver, der søger Arbejdskraft, kan henvende sig til Arbejdsanvisningen og faa den anvist, og ingen kan nægte at tage Arbejde. Ingen kan opgive sit Arbejde for at faa Understøttelse. I Henhold til Loven har enhver Pligt til, naar han kan udføre Arbejdet, at paatage sig det, og Historien om, at Folk opsig deres Pladser og faar Understøttelse et andet Sted, savner for mig Bevis. En saadan Adfærd er i hvert Fald i Strid med Loven.

Det Forslag, Venstre har stillet, er mere et Agitationsforslag end et Realitetsforslag. For mig virker det som et Forsøg paa at lovgive for Løntrykkere. Hvis Opgaven alene er den at komme Misbrugene til Livs, er det allerlettest at gaa Vejen over Arbejdsanvisningen. Saa er man i Stand til at forhindre Misbrugene. At der alligevel vil blive enkelte Misbrug, kan vi desværre ikke forhindre, men det skulde